

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164000736/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

nu var ved det punkt, som anklagen gik ud på: hans farlige forvirrende magt over andre mennesker. Også hans tidligere tjenestefolk, Peter og Marie, gav ham et dårligt skudsmål; de sac, at hvis de skulde ha blevet længere hos ham, var de gået fra forstanden.

Henrik svarede: Det vilde nu ikke være nogen lang gang for de to. For resten tog jeg mig ikke af deres forstand, som i de to andre tilfælde, bare af deres moral, men jeg havde dem naturligvis i min magt — noget andet forhold til mennesker kan jeg ikke tænke mig — og den tvang som lå deri, kunde to forbrydere ikke holde ud; de måtte fortrække det, de har valgt: fængslet, som de nu er kommet tilbage til, fire snævre vægge, der trykker mindre på deres sind, end jeg har gjort.

Det blev indvendt, at Henrik også mellem sine naboer havde et dårligt rygte.

Dertil svarede han: Folk synes ikke om, at jeg ved så meget. Dersom den alvidende Gud nu til morgen kom ned på jorden og gav sig til at tale med folk, om hvad han ved, så vilde han blive hængt inden aften.

Ved dette svar opstod der sådan en ophidselse blandt tilhørerne, at dommeren måtte stanse og sende Henrik tilbage til fængslet.

Forhøret varede næste dag med; Henrik forsvarede sig med så megen dygtighed, at dommen kom til at lyde på frifindelse. Men det vakte stort raseri mellem tilhørerne; de sprang op fra deres pladser, sprængte retten og drev Henrik ud foran sig, uden at dog nogen turde lægge en hånd på ham. Men de slog en tæt ring om ham, for at han ikke skulde slippe bort. Langt om længe fandtes der to, der vilde ta fat hver i en arm, den ene var blind og kunde altså ikke

se Henriks øjne; den anden var gal, men havde dog så megen forstand, at han kunde følge et eksempel, der blev givet.

En del af den forsamlede mængde løb forud for at finde et træ med en passende gren; en bragte et reb med en løkke i, som han gav til den blinde, der famlede sig til at lægge det om Henriks hals. Henrik gik rolig midt imellem dem; ingen kunde vide, hvad han tænkte. Han så sig om til alle sider, fandt ansigter, han kendte, og hilste på dem med et tavst blik; ingen holdt af det, men de kunde jo ikke allesammen se andre steder hen.

Djævelen ser på os, sae en, og ordene gik videre som en mumlen. Henrik hørte det og hilste på den, der havde sagt det først. Manden, der var kommet for sent til at få sine øjne bort fra Henriks ansigt, måtte på stedet ud af mængden; han satte sig i en grøft. Han fik endnu et blik, da han bleg og svedende rejste sig igen. Folk så derhen; der var ingen, der lo.

Da råbte en stemme højt: Kast ham en sæk over hodet!

Mængdens mumlen brusede op til et skrig af bifald; en sæk kom til stede på utrolig kort tid, og nu var der ikke andet at se end en sæk og den nederste halvdel af et menneske.

Henrik begyndte at tale inde i sin sæk, og hans stemme lød munter: Da I nu ikke kan se mig, skal I i det mindste høre mig, for I tar fejl, dersom I bilder jer ind, at mine ord ikke har lige så stor virkning på jer som mit blik. —

Stram løkken, råbte folk til den blinde.

Op ad Henriks ryg, under sækken, famlede der sig en hånd frem; løkken blev strammet, og Henrik tav. Folk trængte sig nu tættere ind på ham, mange vovede sig til at